

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **K. G.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem v Praze 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2012, čj. OAM-275/ZA-06-ZA14-2010, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2012, čj. OAM-275/ZA-06-ZA14-2010 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 300,- Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2012 žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu, a to podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o

azyly). Ve včasné žalobě žalobce namítal zejména porušení zákona č. 150/2002 Sb., správní řád, konkrétně § 2, § 3, § 50, § 52 a 68, s tím, že je přesvědčen, že splňuje podmínky ust. § 12, § 14 i § 14a) zákona o azylu. Uváděl, že napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami, správní orgán nepostupoval tak, aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nepřihlížel ku všemu, co v řízení vyšlo najevo. Rovněž dle názoru žalobce žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ku zjištění stavu věci a jeho odůvodnění není dostatečné ve směru úvah, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12, že jsou v jeho případě přítomny i důvody, hodné zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu a konečně, že mu pro případ návratu do země původu hrozí vážná újma.

Soudem ustanovená Organizace pro pomoc uprchlíkům, o jejíž ustanovení jako zástupce žalobce požádal, pak žalobu doplnila dne 28. 12. 2012, uvedla, že žalobce pracoval v Gruzii jako ochránce práv, od r. 2003 pro ombudsmana i organizaci Osetin jako právník, zabývající se národnostními a náboženskými otázkami. V r. 2006 pracoval na volbách osetinské vlády a jezdil do Jižní Osetie, dne 29. 10. 2006 se vracel z Osetie do Tbilisi a ve vesnici Erghnety byl zastaven lidmi v civilu, kteří provedli osobní prohlídku. Žalobci bylo řečeno, že u něho hledají drogy, ale zajímal je jeho blok, v němž měl vizitky osob z různých mezinárodních organizací, s nimiž pracoval. Po příjezdu do Tbilisi šel žalobce na nákup, zastavilo ho auto a neznámí muži ho oslovili s tím, aby odpověděl na nějaké otázky. Následně byl odvezen do budovy Státní bezpečnosti Gruzie, kde mu generál nabídl spolupráci s tajnými službami s tím, že bude donášet informace o Jižní Osetii ve prospěch Gruzie. Tuto nabídku odmítl přijmout, byl udeřen do obličeje a následně zbit mladými spolupracovníky generála. Jeden řekl, že ho zabijí a druhý, že ho odvezou do narkologické laboratoře, kde mu odebrali vzorky moči, na jejich základě zjistili, že žádné drogy nebral. Odvezli ho do chemické laboratoře, v kapse měl Citramon a Validol, které koupil v lékárně. Pracovník laboratoře vydal zprávu, že měl v kapse Subotex, který se používá k odvykání závislosti. Žalobce napsal pod tvrzení pracovníka, že s tímto nesouhlasí a podepsal se, ovšem poté mu již byla předložena zpráva bez jeho věty a byl obviněn, že bere drogy. Ještě týž den byl vyslýchán vyšetřovatelem, žádal přítomnost právníka, ale sdělili mu, že nemohou žádného sehnat. Stěžoval si na fyzické napadení, ale bylo mu řečeno, že byl pouze udeřen, neboť se policisté domnívali, že má zbraň (před napadením však prošel prohlídkou). Následkem zbití nebyl ani schopen vnímat, co podepsal, byl odveden do cely, kde seděli obdobně postižení lidé. V této cele zůstal tři dny a noci, bál se, aby mu něco nepodstrčili, nejedl a nespál. Den po zadržení byl žalobce odveden k lékaři, ta však žádnou zprávu nese-psala, při jednání soudu se zeptala soudkyně žalobce, zda má peníze, aby jej pustila ven, následně jí vyšetřovatel něco zašeptal a žalobce byl vzat na dva měsíce do vazby. Po příjezdu do věznice mu stráž řekla, že pokud vyjde ven, ať z Gruzie odjede, chce-li zůstat naživu. Po 5 měsících byl předvolán k soudu, zde se poprvé uviděl se svým právníkem, ten byl však opilý a řekl, aby žalobce se vším souhlasil. Začal se hájit sám, ale jednání bylo zastaveno, další den byl žalobce

kontaktován pracovníkem KGB. Obžalován byl dle čl. 260 odst. 1 gruzínského trestního zákoníku, mohl být odsouzen až na 10 let a tento pracovník mu řekl, že pokud bude mlčet, obdrží jen 4 roky trestu odnětí svobody. Právník se opět dostavil k soudu opilý, na všechny dotazy prakticky odpovídal prokurátor, žalobce byl propuštěn z vězení po 3 letech a 14 dnech. Od prosince 2009 do května 2010 pracoval v organizaci HRIDC, po nástupu do práce byl varován prezidentem organizace, že jej chtějí zatknout. Začali mu odposlouchávat telefon, cítil, že za ním někdo chodí a pozoruje ho. Bylo s ním provedeno několik rozhovorů pro média a natočeny dva dokumentární filmy, Liga za obranu lidských práv mu pomohla přicestovat do České republiky v rámci iniciativy Shelter City, jejímž cílem je poskytnout možnost krátkodobého útočiště obráncům lidských práv, kteří jsou v ohrožení, nebo pracujících pod trvalým nátlakem. Žalobce zde čekal na výsledky voleb v Gruzii, po vítězství strany Sjedenčeného národního hnutí prezidenta Michala Saakašviliho v obecních volbách v květnu 2010 získal žalobce informaci, že pro něj není v Gruzii bezpečno a neměl by se vracet. Následně proto požádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce je přesvědčen, že žalovaný pochybil, pokud neposuzoval naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu u žalobce v souvislosti s uplatňováním politických práv ve smyslu čl. 17 – 23 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listiny) a odkazuje zde na rozhodnutí NSS ze dne 13. 8. 2008, sp. zn. 2 Azs 45/2008, upozorňujícího na nutnost souladného výkladu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu s čl. 43 Listiny a s její celkovou systematikou, neboť toto ustanovení ústavního pořádku je vyšší právní síly ustanovení zákona o azylu je jejím promítnutím do zákonné úrovně. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu prvního Listiny, včetně svobody projevu a práva na informace podle jejího čl. 17. Žalobce byl vězněn pro nesouhlas se spoluprací s tajnými službami, po jeho propuštění v rámci amnestie poskytoval rozhovory pro organizace a noviny, byly s ním natočeny dva dokumenty, v nichž popsal své uvěznění, byl odposloucháván a sledován, pod okny organizace HRIDC se střídala auta a prezident asociace Osetinců mu řekl, aby k němu domů nechodil, neboť by mu mohlo hrozit vězení. Žaloba zde odkazuje na internetové stránky, kde je možné shlédnout důkazní videa, první dokument popisuje především případ žalobce a druhý případy osob, které se aktivně zabývaly otázkou Osetinců v Gruzii, v dokumentech vystupují i M. Ch. – T. a V. K.. Žalobce byl v zemi pronásledován ve smyslu ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu, když za pronásledování se dle tohoto považuje mj. i opatření, působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna původci pronásledování. Jeho sledování a odposlouchávání v návaznosti na jeho věznění opatřením působícím psychický nátlak na jeho osobu v tomto smyslu bylo, jednalo se o pronásledování na kumulativním základu ve smyslu rozhodnutí NSS ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 1 Azs 40/2007, doporučujícím pečlivé posuzování konkrétních forem negativních reakcí žadatelova okolí, zda jednotlivě či kumulativně dosahovaly takové intenzity, kterou lze považovat za opatření působící psychický nátlak. V zemi původu byl žalobce mj. pronásledován z důvodu, že v Gruzii poskytoval rozhovory mezinárodním

organizacím a médiím, v nichž popsal jednání státních orgánů Gruzie vůči své osobě, tím uplatňoval své politické právo na svobodu projevu ve smyslu čl. 17 Listiny, dle jeho odst. 2 má každý právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Na základě toho měl žalovaný žalobci udělit azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť byl v zemi původu pronásledován z důvodu uplatňování svých politických práv, žalovaný však při posuzování tohoto ustanovení přihlížel pouze k tomu, zda byl žalobce členem nějaké politické strany a k jeho aktivitám do r. 2006. Z rozhodnutí přitom není zřejmé, proč žalovaný nepovažoval rozhovory pro média a natočené dokumenty za uplatňování práva na svobodu projevu. Žalovaný tak porušil § 50 odst. 4 správního řádu, nepřihlížel ku všemu, co žalobce v řízení uvedl.

Naplnění podmínek ust. § 12 písm. b) zákona o azylu spatřuje žalobce v tom, že již v žádosti uvedl, že se obává návratu do země původu, jeho životu hrozí nebezpečí a během pohovoru dne 11. 8. 2010 uvedl, že v případě návratu je ohrožen jeho život, minimálně vězením, avšak obává se i fyzické likvidace. Zde žalobce odkazuje na zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Gruzii za rok 2011 z 24. 5. 2012, uvádějící tvrzení několika nevládních organizací, neparlamentních opozičních stran a rodinných příslušníků o tom, že státní orgány stále vězní občany z politických důvodů, zpráva rovněž informuje o oznámení komisaře Rady Evropy pro lidská práva Thomase Hammarberga v tom smyslu, že většina osob na seznamech osob, údajně odsouzených z politických důvodů, se účastnila opozičních demonstrací v listopadu 2007 a na jaře 2009. Vyjádřil obavy nad spravedlivým průběhem jejich procesů s tím, že obdržel značný počet důvěryhodných zpráv o vážných nedostacích v trestním vyšetřování a justičních postupech vůči nim. Nevládní organizace Středisko pro lidská práva uvedla ve svém prohlášení z 20. 7. pokračující problémy v oblasti demokratických svobod, incidenty policejního zastrahování nevládních organizací zabývajících se lidskými právy a tlak vyvíjený na média a občanskou společnost. Žalobce poukazuje i na Informaci OAMP „Prezidentské volby a referendum o nezávislosti pořádané v Jižní Osetii dne 12. listopadu 2006 ze dne 18. 9. 2012“, uvádějící v části o prezidentských volbách v Eredvi, že ještě před uspořádáním alternativních voleb v Eredvi zahájila Generální prokuratura Jihoosetské republiky proti předsedovi alternativní Ústřední volební komise Uruzmagovi Karkusovi a čtyřem prezidentským kandidátům trestní stíhání. Kandidátka na post prezidenta v alternativních volbách M.Ch.-T. požádala o udělení politického azylu v Kanadě a dle zprávy Georgia Times jí byl azyl udělen. Zprávy o zemi původu, které žalovaný shromáždil, tak potvrzují, že dochází k pronásledování osob, které projevují své politické názory. Žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to ze dne 25. 10. 2012, kdy NSS pod sp. zn. 4 Azs 21/2012 vyslovil názor o povinnosti žalovaného získat maximum možných informací, vztahujících se ku konkrétní situaci žadatele, s tím, že při posuzování případu je potřebné vycházet z toho, jaká je v zemi původu úroveň ochrany lidských práv a způsob výkonu státní moci. Pokud pak jsou v situaci důkazní nouze pochybnosti, je potřebné je vyložit ve prospěch žadatele – rozsudek NSS ze dne 24.

2. 2004 sp. zn. 6 Azs 50/2003, zejména tehdy, pokud z důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný. V rozhodnutí NSS ze dne 30. 9. 2008 sp. zn. 5 Azs 66/2008 se mj. uvádí, že řízení o mezinárodní ochraně je specifické, často je nutné rozhodovat za situace důkazní nouze, posuzuje se riziko pronásledování či vážné újmy v budoucnu, přitom nesprávné rozhodnutí má pro stěžovatele obzvlášť závažné důsledky. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, žalovaný je však povinen zajistit maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které tvrzení žadatele vyvracejí, tak těch, co je podporují. V případě důkazní nouze zůstává důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle jeho výpovědi. Z tohoto pohledu pak žalobce dále uvádí, že žalovaný pochybil, když nedospěl k závěru pravděpodobnosti události jeho věznění a když jeho konzistentní a věrohodnou výpověď neposoudil na pozadí zpráv o zemi původu. Žalobce má za to, že žalovaný nepřihlédl ku všem zprávám o Gruzii, které byly součástí spisového materiálu a informace vybíral selektivně a poukazuje na Zprávu komisaře (viz výše) ze dne 30. 6. 2011, která krom žalovaným využitých bodů obsahuje i další, v bodě 27 popis obav o to, že soudnictví není plně chráněno před politickou interferencí a o silném vlivu prokurátorů ve většině trestních případů a body 78 až 86 obsahují zprávy o případech tvrzení osob v tom smyslu, že proti nim byla zahájena trestní stíhání z důvodu jejich politických názorů a účasti na opozičních protestech a podobných aktivitách. Zpráva v bodě 79 popisuje případy 26 přívrženců opozice, kteří měli být odsouzeni na základě vykonstruovaných obvinění týkajících se nezákonného držení drog nebo zbraní a kteří byli propuštěni v srpnu nebo listopadu 2009. V bodě 80 je uvedeno, že byla nahlášena několika zadrženými opozičními aktivisty nabídka dohody o vině a trestu (plea bargaining), a to za výměnu svědectví proti jiným opozičním aktivistům, nedostatky v trestních řízeních proti opozičním aktivistům popisuje i bod 82. Na základě uvedeného měl žalovaných přiznat žalobcově výpovědi důkazní hodnotu. Ve svém rozhodnutí dále žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl po svém propuštění osobně kontaktován státními orgány a Gruzii opustil bez problémů, jak ale uváděl při pohovoru, byl odposloucháván jeho telefon a byl sledován. Samotná skutečnost, že nebyl přímo kontaktován tak nevyvrací důvodnost jeho obav z pronásledování. Při zadržení a uvěznění v r. 2006 mu bylo řečeno, aby v případě propuštění Gruzii opustil.

Dále žalobce v žalobě poukazuje na to, že přicestoval do ČR na pozvání na dobu 3 měsíců, což ale není důkazem o tom, že mu v zemi původu nehrozí azylově relevantní pronásledování, neboť podání žádosti o mezinárodní ochranu na zastupitelském úřadu není možné, z tohoto důvodu osoby, které chtějí o ochranu požádat, využívají možnosti vstupu na území jiného státu, např. při udělení krátkodobého víza na turistické účely. Z dopisu Ligy lidských práv z 26. 7. 2010 plyne, že žalobce přicestoval do ČR na základě iniciativy Shelter City, jejímž cílem je poskytnout možnost krátkodobého útočiště obráncům lidských práv, kteří jsou v ohrožení, či pracujících pod trvalým nátlakem, žalobce měl po vstupu do ČR možnost získat zdejší ochranu pouze podáním žádosti o udělení mezinárodní

ochrany. Liga lidských práv neměla možnost řešit jeho případ jiným způsobem, na obdobné případy zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, nepamatuje. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že jeho žádost je účelová, s cílem legalizace zdejšího pobytu, odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004. Již v minulosti byl pronásledován z důvodu svých politických názorů a národnosti, obával se, že by byl státními orgány Gruzie opět zatčen a uvězněn, proto mu bylo prostřednictvím iniciativy umožněno přicestovat na území ČR. Ze země původu žalobce vycestoval z důvodu obav z dalšího pronásledování a vážné újmy, hrozící v Gruzii, zde žalobce odkazuje na čl.4 odst. 4 Směrnice Rady 2004/83/ES z 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požádat o postavení uprchlíka či osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu (kvalifikační směrnice) – „Skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti jeho obav z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody se domnívat, že pronásledování nebo způsobení újmy se již nebude opakovat“. Žalobce byl v minulosti pronásledován a jeho obavy jsou tak na pozadí zpráv o zemi původu, shromážděných žalovaným, oprávněné. Má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu uplatňování svých politických práv, svých politických názorů a národnosti. Dále pak žalobce namítá pochybení správního orgánu, který nepřeložil jím předloženou zprávu v anglickém jazyce s odůvodněním, že se nejedná o jazyk řízení, který si žalobce zvolil. Žalobci tak bylo umožněno předkládat zprávy pouze v českém, ruském nebo gruzínském jazyce a žalobce je přesvědčen, že žalovaný upřednostnil ust. § 16 odst. 2 správního řádu před jednou ze základních zásad správního řízení, která je zakotvena v ust. § 3 správního řádu. Žalovaný měl jistě zjistit, z jakého důvodu žalobce dané zprávy předkládá a co jimi chce prokázat a dle jejich relevance měl případně přistoupit k jejich překladu. Podotýká, že většina nezávislých zpráv o zemi původu je právě v anglickém jazyce a v případě, že žadatelé nemohou tyto zprávy z formálních důvodů žalovanému předkládat, může dojít k nedostatečně zjištěnému stavu věci. Žalovaný často přistupuje k překladu zpráv z anglického jazyka, protože se jedná o zprávy relevantní, důvěryhodné, aktuální, transparentní a dohledatelné a pokud žadatel využije svého práva navrhopvat důkazy (§ 36 odst. 1 správního řádu), je přesvědčen, že správní orgán nemůže takové důkazy odmítnout pouze formální argumentací, že důkaz není v jazyce řízení, ale musí přihlídnout k relevantnosti zprávy. V neposlední řadě měl v tomto případě žalovaný přihlídnout i k finančním možnostem žadatele, který žil v pobytovém středisku s životním minimem 3.410,- Kč měsíčně a neměl tak možnost překladu zprávy na vlastní náklady.

Konečně žalobce namítal pochybení v hodnocení nebezpečí vážné újmy pro případ jeho návratu do země původu, konkrétně ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, v minulosti byl odsouzen ve vykonstruovaném trestním řízení za zakázaného držení drog a byl uvězněn na více než 3 roky, po svém propuštění natočil dokumentární film popisující jeho uvěznění a domnívá se, že samotná skutečnost, že

mohl vycestovat z Gruzie, nevyvrací reálné nebezpečí vážné újmy, krom výše uvedených skutečností pak ani tvrzení, že osoby, které na dokumentech s žalobcem spolupracovaly, nebyly perzekuovány. Jak uvádí popis při dokumentárním filmu „Today's Georgia offers“, jedná se o film o etnických Osetincích, kteří v současné chvíli žijí v zahraničí, přičemž část z nich již získala ochranu v různých státech. Žalobce nesouhlasí s tvrzením, že mu v zemi původu může být poskytována vnitrostátní ochrana, když má možnost se obrátit kvůli svému odsouzení k Evropskému soudu pro lidská práva ve Štrasburku, tento soud není další instancí vnitrostátního soudnictví a především může konstatovat, že došlo k porušení některého ustanovení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a přiznat stěžovateli finanční kompenzaci. Předběžným opatřením však může zasáhnout pouze ve výjimečných případech. Možnost podání stížnosti k tomuto soudu proto nelze považovat za efektivní vnitrostátní ochranu před pronásledováním či vážnou újmu.

Žalovaný reagoval písemným vyjádřením ze dne 29. 1. 2013, uvedl, že žalobu považuje za neopodstatněnou, neboť při svém rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, tvrzené žalobcem, a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní informace o situaci v zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a v řízení postupoval v souladu se zákony. Žalobce měl možnost seznámit s podkladovými materiály a vyjádřit se k nim. Žalovaný hodnotil informace, sdělené žalobcem ve vzájemných souvislostech s podklady a dospěl k přesvědčení, že žadateli ve vlasti nehrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů. Jeho výpověď vztahující se k rizikům spojeným s návratem do Gruzie se zakládá na hypotetických předpokladech a správní orgán ji shledal jako spekulativní. Správní orgán odkazuje na své odůvodnění, podmínky ust. § 12 a) či 12 b) zákona o azylu splněny nebyly. Z hlediska ust. § 14 vzal správní orgán v úvahu jak rodinnou, sociální, tak i ekonomickou situaci žadatele, tak i věk a zdravotní stav, ale i léčebné možnosti v zemi původu v návaznosti na způsoby hrazení poskytované péče a na systém zdravotního pojištění, po zvážení konkrétní situace však důvody hodné zvláštního zřetele neshledal. Žalovaný konečně považuje za neopodstatněnou i žalobní námitku o nesprávném posouzení žádosti z pohledu ust. § 14a) zákona o azylu, neboť skutečnosti, od nichž žalobce své obavy odvozuje, nejsou takového rázu, aby s nimi bylo možné spojit reálnost jím tvrzených hrozeb nebo rizik. Z žalobcovy výpovědi plyne, že byl přesvědčen o svém sledování, avšak po propuštění z výkonu trestu mu nebylo upřeno ani znemožněno realizovat své další aktivity. V kontextu žalobcovy výpovědi námitka žaloby, odkazující na nutnost posouzení situace z hlediska svobody projevu a práva na informace, nemůže obstát. Správní orgán neshledal existenci skutečného nebezpečí vážné újmy právě pro zjištěnou absenci reálných skutkových předpokladů. Je přesvědčen, že neporušil ust. § 50, 52 či 68 správního řádu, informace, předložené žalobcem nepominul, poskytl mu dostatečný prostor k prezentaci jeho azylového příběhu, vypovězené skutečnosti pak posoudil ve vzájemné souvislosti i s dostatečným množstvím shromážděných podkladových informací. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V replice pak žalobce dne 11. 3. 2013 znovu poukázal na dřívější pronásledování a čl. 4 odst. 4 Směrnice (viz výše) s tím, že není jeho povinností prokazovat, že je nastání nežádoucího důsledku v zemi původu prakticky jisté, v tomto směru poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 26. 3. 2008, kdy po sp. zn. 2 Azs 71/2006-82 soud stanovil podmínky přiměřené pravděpodobnosti nežádoucího důsledku návratu do země původu – „přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší, než pravděpodobnost, že nenastane (tzn. test přiměřené pravděpodobnosti představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) – tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn. že test přiměřené pravděpodobnosti představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard nade vsí pochybnost ve věcech trestních), nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žalobce dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako s vcelku běžným jevem, nikoliv jako s jevem toliko výjimečným“. Tento závěr pak podporuje i Příručka UNHCR k určování statusu uprchlíka z 1. září 2005, uvádějící, že v případě, že byl žadatel v minulosti vystaven pronásledování, lze předpokládat, že mu pronásledování hrozí i nadále. Konečně žalobce poukázal opětovně na zprávu MZV USA z 24. 5. 2012, která popisuje oznámení komisaře Hammaberga (viz výše). Pokud by žalobce čekal, až bude kontaktován, jak k tomu došlo v r. 2006, již by neměl možnost ze země vycestovat a pronásledování se vyhnout. Vzhledem k jeho pronásledování v minulosti, odposlouchávání a sledování po jeho propuštění z vězení a zveřejnění dokumentů, na pozadí zpráv o Gruzii, je přiměřeně pravděpodobné, že by mu v případě návratu hrozilo pronásledování.

Při jednání soudu dne 13. 5. 2013 žalobce uvedl, že je přesvědčen, že splňuje podmínky ust. § 12 zákona o azylu, neboť byl, v návaznosti na čl. 17 Listiny, pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, po propuštění poskytoval rozhovory, natočil i dva dokumenty. Žalovaný pochybil i v tom, že nezvážil existenci podmínek § 12 b) zákona o azylu, když neshledal důvodný strach z pronásledování, byl odposloucháván, sledován, a jeho šéfovi bylo řečeno, že ho chtějí zatknout, správní orgán však toto odůvodnil tím, že nebyl po propuštění kontaktován. Již při uvěznění mu bylo řečeno, aby po propuštění odjel, odůvodnění toho, že mohl vycestovat tak není dostatečné. K důvodům žalovaného, že další osoby, které spolupracovaly na zveřejnění problémů žalobce, neměly v zemi původu problémy, je potřebné dodat, že většina z nich obdržela mezinárodní ochranu v zahraničí. Žalovaný tak nepřihlédl ku všem okolnostem věci a neprovedl všechny důkazy. Důvody, které vedly k zamítnutí provedení zprávy Amnesty International, byly formální – byla v anglickém jazyce, ale v daném případě mělo jistě přednost samotné zjištění skutkového stavu věci. Ze zprávy o Gruzii správní orgán použil pouze úsek, ovšem v další části se nacházejí již výše uvedené skutečnosti, které nijak nehodnotil. Většina zpráv bývá v anglickém jazyce a formálním přístupem žalovaného by došlo k značnému znevýhodnění žadatelů z neanglicky mluvících zemí. Žalobce dále

vedl, že přijel do ČR na pozvání Ligy lidských práv, která má svůj program, a to práci s bývalými politickými vězni, jedná se o program MZV. Celá záležitost byla hrazena českou stranou, případně evropskými programy. Přijel vlastně na takový tříměsíční oddych, ovšem v průběhu tohoto období došlo k zásadnímu zvratu, neboť v Gruzii došlo k publikaci jím natočených interview a filmů a šéf mu volal a zdůrazňoval, aby se rozhodně nevracel, státní bezpečnost má o něho velký zájem a zřejmě by špatně skončil. Byl pozván na MZV, kde hovořil s paní G. D., dostal ale opakovaně dotaz, kdy se chystá vrátit a pochopil, že tu již není potřebný. Po podání azylové žádosti pochopil, že její skutkovou podstatu nemá nikdo zájem studovat. Spíše nastal takový tanec, co že tu vlastně pohledává. Jeho problémy ovšem nezačaly v r. 2006, ale prakticky již v r. 1989, kdy vyvstaly problémy v Jižní Osetii, nastal osudový zvrat v dějinách země, za prezidenta Gamsachurdii začala být země propagována jako země pro Gruzínce, docházelo k mnohým problémům. Děti byly napadány ve škole, jemu zapálili jeho byznys, vzal prostě rodinu a odjel na Ukrajinu. V tomto takovém nuceném vystěhování pobyl 8 let, vracel se již jako právník, byl advokátem, ale když viděl, jak jsou elementárně porušována lidská práva a lidé trpí, se znalostí jeho profese vlastně neměl jinou volbu. Nechal se zaměstnat v asociaci – odkazuje na to, že po deportacích zbylo v Gruzii 10 tisíc Osetinců a byla potřebná organizace, která by pro tyto lidi něco dělala. Ku svému věznění by chtěl uvést, že ho vzali do auta, budou dvě otázečky, on svolil, nastoupil, neměl se k čemu dozrávat, ovšem nesouhlasil s nabídkou na spolupráci a tak ho ve dvě hodiny v noci bez jakéhokoliv ohledání deset lidí tlouklo, bez dalších formalit. Předkládá doklad z oné noci, že v jeho krvi žádné drogy zjištěny nebyly a lékařka dokonce řekla, že na něm nejsou patrné žádné stopy násilí. Státní bezpečnost mu řekla, tady si posedíš v chládku a až vyjdeš, chceš-li zůstat zdrav, klid' se z Gruzie. K dotazu soudu, zda si byl vědom toho, že na natočené materiály jistě bude nějaká reakce, žalobce sdělil, že kdyby mlčel, musel by se považovat za vyšeptalého člověka, chtěl, aby lidé věděli, co se děje. K dotazu žalovaného, že v Gruzii proběhly vloni volby a vyhrála opozice uvedl, že by asi měl sloužit jako dodavač informací, ale musí říci, že se nic nezměnilo, všichni sedí na svých místech, prostě ti, co něco znamenají, sedí zase jinde. Nikdy nekouřil, s drogami neměl nikdy nic společného, po jeho uvěznění manželka vzala děti a odjeli, aby je ochránila. Situace ve věznici byla hrůzná, dlouhou dobu o něm neměli příbuzní žádné zprávy, tak to tam prostě chodí. V létě tam bylo šílené vedro, byly tam velké krysy, úděsná situace. Dle jeho poznání za ta tři léta si myslí, že politika je taková, že zdejší stát nechce mít konfrontaci s Gruzií a tak se spíše vyvíjí situace, aby odjel, ale lidský život takto obětovat nelze. On měl schengenské vízum na 90 dní, během nichž se situace v zemi původu natolik změnila, že mu bylo doporučeno, aby se již nevracel. Z uvedených důvodů pak navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, na náhradě nákladů účtuje 300,- Kč, a to jako jízdné žalobce z Kladna do Hradce Králové a zpět.

Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že přezkum konkrétního trestního řízení v zemi původu možný není, bylo by to možné pouze kontaktací státních orgánů země původu a tak by byl porušen § 19 zákona o azylu i mezinárodní předpisy. Žalovaný si zabezpečil všechny potřebné informace o zemi původu, k tvrzení o

pronásledování je potřebné doložit vždy skutečné nebezpečí, nikoliv pouhé domněnky, žalobce byl stíhán z důvodu obecné kriminality, podal v zemi původu patřičné odvolání, obrátil se i na Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku a z těchto skutečností nelze dovodit, že by mu byly odepřeny prostředky dovolání se práv v domovském státě. Ze země původu legálně vycestoval, nikoliv bezprostředně po svém propuštění z vězení, o tlaku státních orgánů tak nelze hovořit. K námitce o neprovedení důkazu zprávou v anglickém jazyce žalovaný poukazuje na ust. § 22 zákona o azylu, který hovoří o tom, že řízení bude vedeno v jazyce, který si žadatel vybere a povinností žalobce tak bylo předkládat dokumenty buď v gruzínštině, ruštině či češtině. O věci žalovaný shromáždil objektivní informace, z nichž vyplynul skutkový stav, který byl konfrontován s azylovým příběhem žalobce. Zprávy v angličtině žalovaný shromažďuje a překládá, ovšem u dokumentů předkládaných žadatelem musí respektovat jazyk řízení. Žalobce uvádí, že ho pozvala Česká republika, ale přijel na pozvání Ligy lidských práv na krátkodobý pobyt, který nelze ze zdejšího území prodloužit, proč neodjel žalobce po slovech státní bezpečnosti již neprodleně po svém propuštění. Žalovaný setrvává na svém závěru o správnosti svého rozhodnutí, které je řádně odůvodněno, proto navrhuje zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice dne 2. 8. 2010, uvedl, že je státním občanem Gruzie, osetinské národnosti, ženatý, v Gruzii žijí jeho dvě sestry. Do 7. 5. 2010 pobýval v Tbilisi. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má VŠ vzdělání – práva. Sedm let pracoval jako mistr, 10 let jako stavební dělník, 15 let jako právník. V tomto oboru pracoval coby ochránce práv, v aparátu ombudsmana, zabýval se národnostní a náboženskou problematikou, restitucemi. V r. 2006 ho přinutili pracovat na volbách osetinské vlády, přijímal doklady od kandidátů, vláda Jižní Osetie nabízela vládě Gruzie, aby se stal představitelem SKK, zúčastnil se zpracování zákona o statutu Jižní Osetie v Gruzii, na tamním území bydlí polovina jeho příbuzných. 29. 10. 2006 se vracel z Osetie do Tbilisi, ve vesnici Erghnety mu provedli osobní prohlídku, řekli, že hledají drogy, ale zajímal je jeho blok, kde měl vizitky z různých mezinárodních organizací, s nimiž spolupracoval. V Tbilisi ho pak neznámí muži odvezli na státní bezpečnost, kde mu generál nabídl funkci a peníze, pokud bude spolupracovat a prakticky donášet na Jižní Osetii. Toto odmítl a byl zbit, řekli, že ho zabijí, ale pak jeden muž řekl, že má v kapse léky a že ho odvezou do narkologické laboratoře. On tam musel podepsat, ovšem napsal větu, že s tímto nesouhlasí, při dalším výslechu ovšem jeho věta chyběla. Byl týž den zatčen, bolela ho hlava po napadení, nedostal právníka, podepsal papíry, na které ani neviděl. Ve vězení si odseděl tři roky, rok a půl přitom o něm nikdo nevěděl, popsal praktiky ve vazbě – v místnosti ředitele jednoho dne byla CNN a řekli mu, že se o něho zajímají, protože prodává a kupuje jaderné zbraně. Po 5 měsících měl soud, právník byl opilý, hájil se sám. Propuštěn byl 12. 11. 2009, jeden spolupracovník mu v Tbilisi nabídl práci v organizaci HRIDC, kde pracoval až do 7. 5. 2010. V prosinci 2009 mu prezident organizace řekl, že ho sledují, odposlouchávali mu telefon. Dal interview a natočili o něm film, nastala pro něho nebezpečná situace. Česká vláda ho přivezla

sem, čekal na výsledky obecných voleb, 30. 6. byly zveřejněny cit. materiály, reakce byla strašná. Režisér mu napsal, že ho chtějí zabít, šéf mu sdělil, že ho hledají, návrat je nebezpečný. Manželka ho opustila, odjela s dětmi na Ukrajinu. Je přesvědčen, že mu hrozí nebezpečí, v podobných organizacích pracují jen lidé, kteří milují svoji práci. Před uvězněním byl zdravý, nyní trpí řadou nemocí, neslyší na ucho. 7. 5. 2010 přiletěl do ČR na české schengenské vízum, potřeboval ochranu. S žalobcem byly postupně provedeny pohovory dne 11. 8. 2010, 3. 4. 2012 a 12. 4. 2012, v jejichž průběhu sdělil, že v r. 1999 ukončil na Ukrajině v Doněcku právnické studium, tam též do r. 2001 pracoval, do Gruzie se vrátil kvůli dětem. Pak pracoval 3 roky v Tbilisi jako právník humanitární asociace, též pro ombudsmana. Popsal, jak ho bezpečnostní služba přinutila v r. 2006 pracovat pro volby osetinské vlády, musel na nátlak zapsat kandidáta Sanakajeva, který ale nekandidoval, nakonec ovšem volby vyhrál. Organizace měla 1 800 členů, měla v Gruzii velkou váhu, měl volný průjezd do Tschinvali, kde žijí Osetinci. Popsal své zatčení, byl postupně ve třech věznicích, hovořil o své práci, pracoval na objednávce z Norska, na projektu o náboženských menšinách, shromažďoval materiály, dokumenty, točili filmy. Od ledna 2010 byl sledován, odposloucháván, poskytl mnoho interview. 30. 6. 2010 mu po zveřejnění filmu, který natočil, kolega z Německa sdělil, že chtěli zatknout režiséra, jeho hledali na pracovišti. Film je o vztahu vlády Gruzie k Osetincům, vypráví o tom, co se mu stalo, byl natočen v období února a března 2010 režisérem G. D.. Organizace, pomáhající politickým vězňům, mu hradila lékařskou péči, má brýle, neslyší na jedno ucho, má problémy s tlakem, srdcem, s cévami, přišel o 6 zubů, má potíže s hlavou. Odjel ze země, neboť byl pronásledován, odposloucháván, měl být zveřejněn jeho film a bylo to nebezpečné. Zdejší MZV ho na základě pomoci politickým vězňům pomohlo dostat do ČR, vyřídili mu vízum, vyzvedl si ho na ambasádě v Tbilisi, dostal pozvání od Ligy lidských práv. Peníze obdržel z Paříže, EU poslala peníze jeho organizaci HRIDC. Po příletu hovořil s pracovníky MZV, spolupracoval zde s Ligou lidských práv, Amnesty International a organizací Člověk v tísni. Bydlel v Brně. Předložil řadu dokumentů, i dopisy příbuzných do vězení. Pokud by se vracel, hrozí mu nebezpečí, i jeho rodině. Soud konstatoval ze správního spisu materiály, které žalobce předložil. Dále žalobce uvedl, že Gamsachurdija po svém nástupu k moci nastolil představu, že za všechny problémy mohou národnostní menšiny, Osetinci, z tohoto vznikly vlastně obě války. Na principu národnostního problému byli lidé vyhazováni z práce, z domovů, šikanováni. I jeho děti toto prodělaly ve škole, rodina proto odjela na Ukrajinu, v Donbasu ale měly děti zdravotní problémy, i národnostní, proto se po několika letech rodina vrátila. Postupně pronikal do národnostní problematiky, zjistil, že se jedná o menšiny jako takové. Asociace Osetinců byla jedinou organizací, s níž Jižní Osetie byla ochotna komunikovat, chtěl tak vytvořit most mezi Jižní Osetií a Gruzii, jezdil tam často, má tam hodně příbuzných. KGB si myslela, že za této situace bude donášet, nabízel mu místo předsedy asociace, nejdříve se s ním chtěli domluvit, ale na podzim už to byl nátlak. Osetinci přitom vždy pracovali pro Gruzii a najednou byli nežádoucí. Podílel se na vytvoření restitučního zákona, ten byl ale nakonec zastrčen do šuplíku a s ním byla ukončena spolupráce. On měl zájem vytvořit předpoklad pro návrat Osetinců do země. Byly odposlouchávány telefony všech organizací, vytvořených menšinami.

U jejich organizace se soustředili na žalobce, protože předseda již byl starý člověk, věděli o něm všechno, jenom čekali na vhodný okamžik. Ve volbách se jednalo o vytvoření loutkové vlády Jižní Osetie, volby byly organizovány dle ruského zákonodárství, řídil je náčelník vojenské policie, který je v současné době na útěku, bylo to divadlo pro Evropu a Ameriku. Jeho k účasti na volbách přinutili, neboť předsedovi řekli, že jinak asociaci zruší, kancelář byla v obývacím pokoji předsedy a neměli ani počítač. Předseda se vrátil tehdy od policie a řekl, že je chtěl zrušit, jednalo se o volby, které Saakašvili spojil se svými v Gruzii, do Jižní Osetie plynuly ohromné finance ze západní Evropy a z Ameriky. Volby se konaly v Eredvi v říjnu 2006, týden před jeho uvězněním. Vytvořila se proruská vláda, on byl proti rusifikaci Jižní Osetie, v Gruzii byl zase Osetinec, byl jen svědek a nedobrovolný účastník. Na místě dostal text zákona, zjistil, o co kráčí a nechápal, která vláda bude vlastně legální. Jeho úkolem bylo přijímat a vyřizovat dokumentaci kandidátů na prezidenta od iniciativ, toto zpracoval. Sídlnil v Eredvi, měl kancelář v soukromém domě. Každý den je vozili z Tbilisi a zpět, bylo to 100 km. Ministr obrany dostal azyl ve Francii, on sám neměl na výběr, byla to fraška, Potěmkinova vesnice. Na dálku je chválili, přitom nová vláda neseděla v Jižní Osetii, ale v Tbilisi. Dále žalobce popsal opět situaci ve vězení, když byl zbit, až později mu lékařka řekla, že to dělají stále postaru, nezastala se ho ani předsedkyně parlamentního výboru pro lidská práva. Až po propuštění se obracel všude možně, díky tomu je i zde v ČR. Se svojí rodinou se viděl naposledy týden před volbami, neví, kde jsou. Více jak rok a půl po uvěznění k němu přišli pracovníci Červeného kříže, neboť se mu podařilo přes jednoho spoluvězně propašovat zprávu příbuzným do Osetie a ti je poslali, do té doby nic neměl, spoluvězni mu dávali oblečení a hygienické potřeby. Ve vězení byly strašné podmínky. Byl odsouzen na § 260/1, dostal 4 roky vězení za držení omamných látek, u soudu vůbec nemluvil, protože mu řekli, že pokud bude mluvit, dostane 10 let. Vše bylo předem připraveno, advokát byl opilý, vyšel z vězení po 3 letech a dvou týdnech na amnestii. Výkonný ředitel HRIDC byl v šoku, i ostatní spolupracovníci, že nikam neodjel, ale že byl ve vězení. Přijali ho jako koordinátora projektu náboženských a národnostních menšin, šlo o webové stránky na objednávku univerzity v Oslu. Musel se systematicky léčit, byl v komplikovaném zdravotním stavu. Byl trvale sledován, jemu i šéfovi odposlouchávali telefon, prezident asociace mu sdělil, že mu hrozí vězení. Protože byl zájem, aby nic nepořádal a zmizel, neměl s odjezdem problémy. Měl se po zdejším pobytu vrátit do Gruzie, ale situace se změnila. Dne 19. 9. 2012 byl žalobce seznámen s podklady, shromážděnými žalovaným, uvedl, že situaci v Gruzii zná, předsedou vlády je bývalý ministr vnitra, je to vrah, ministrem vnitra je člen klanu Achaloja. Osetinec tam nemá co dělat.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že shledal vady řízení, které je potřebné odstranit v novém řízení správního orgánu, proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Nejdříve soud považuje za potřebné vyjádřit se k námitce žalobce o tom, že správní orgán nepřihlédl k jím předložené zprávě Amnesty International. Ze správního spisu (čl. 4) plyne, že dle § 22 zákona o azylu žalobce dne 2. 8. 2010 požádal, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany s ním bylo vedeno v jazyce gruzínském, případně v jazyce ruském. Toto prohlášení obsahuje text, který žalobce za přítomnosti tlumočníka podepsal, a to, že bere na vědomí, že pro uvedené správní úkony mu bude ze strany ministerstva vždy ustanoven tlumočnick výše uvedeného jazyka a že do spisového materiálu může dokládat materiály či písemnosti pouze v jazyce výše uvedeném, či v češtině. V případě písemnosti v jiném jazyce je povinen nechat tyto přeložit do českého jazyka na vlastní náklady. Toto prohlášení je v souladu s ust. § 16 správního řádu. Ze spisu správního orgánu soud zjistil, že dne 19. 3. 2012 žalovaný žalobci sdělil přípisem, že dne 16. 3. a 19. 3. 2012 zaslal dokumenty v anglickém jazyce, odkázal na výše učiněné prohlášení s tím, že je z uvedených důvodů nepoužije jako podklad svého rozhodnutí, pokud žalobce nezajistí na své náklady jejich překlad (viz čl. 378). K tomu se žalobce vyjádřil přípisem ze dne 21. 3. 2012, uvedl, že jeho finanční možnosti jsou malé a že žádá, aby byl proveden překlad z anglického jazyka a bylo využito možností tlumočnicků ministerstva a tím mu byl ulehčen těžký úděl azylanta, dokumenty, které publikují mezinárodní organizace, jako AI, bývají pouze v angličtině. Správní orgán žalobci sdělil dne 21. 3. 2012 prakticky obdobně jako dne 19. 3. 2012. Poté proběhly pohovory s žalobcem, žalobce podal řadu dalších podání žalovanému, dne 19. 9. 2012 byl, jak uvedeno výše, seznámen s podklady a dne 26. 9. 2012 žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Vzhledem k uvedeným skutečnostem má soud za to, že žalovanému s ohledem na daný text poučení o jazyku řízení nelze jednoznačně vytýkat neprovedení překladu žalobcem předloženého dokumentu, konečně, opakovaně žalobce poučil o tomtéž. Za dané situace však (zejména i s ohledem na uvedenou žádost žalobce a osvětlení jeho situace) považuje soud za vhodné uvést, že by předpokládal, právě i s ohledem na žalobní námitku, že správní orgán měl, alespoň v průběhu jednoho z následujících pohovorů, učinit na žalobce dotaz, co chtěl předloženým materiálem sdělit, případně prokázat, resp. soud by takové jednání považoval za vhodné. Soud však nicméně dospěl k závěru, že uvedené jednání správního orgánu nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Za rozhodující pochybení žalovaného správního orgánu pak však soud považuje následující –

- Na str. 1 – 5 rozhodnutí žalovaného správní orgán popsal skutečnosti, které žalobce uvedl ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, skutečnosti, které uvedl v průběhu provedených pohovorů. Na str. 5 pak uvádí, že žalobce předložil zdravotní dokumentaci z Gruzie, potvrzení od různých nevládních organizací, Červeného kříže, zvací dopis do ČR, rozhodnutí soudních orgánů Gruzie, žaloby proti rozhodnutím soudů, dvakrát film na DVD a další...Poté pak uvádí, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žadatel byl ve vlasti v r. 2006 odsouzen za držení omamných a psychotropních látek, byl

propuštěn na amnestii, po svém propuštění začal pracovat v oblasti ochrany práv národnostních a náboženských menšin, poskytoval rozhovory různým médiím a byl o něm natočen film, z vlasti vycestoval na pozvání české nevládní organizace a kvůli obavám z represí pro případ návratu se rozhodl požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Soud v žádném případě nezastává názor, že by správní orgán měl v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany jakkoliv hodnotit či se vážně zabývat tím, zda v Gruzii proběhlo řádné a zákonné soudní řízení s žalobcem, resp., je si vědom toho, že se žalovaný nemůže závazně vyjádřit ku správnosti či nesprávnosti soudního procesu a jeho zákonnosti, nicméně musel dát za pravdu námitkám žalobce v tom směru, že ve svém rozhodnutí se žalovaný zabýval pouze určitým úsekem z podkladů komisaře Rady Evropy pro lidská práva Thomase Hammarberga z 30. 6. 2011, která je součástí spisu. Soud poukazuje na skutečnost, že v žalobě namítané statě a body se v této zprávě nacházejí a správní orgán je vůbec nezmínil, tedy ani nehodnotil. Přitom tyto pojednávají právě o tom, co žalobce tvrdil a správní orgán měl, dle přesvědčení soudu, k jím namítanému problému zaujmout jasné stanovisko a zhodnotit namítanou a žadatelem uváděnou pravděpodobnost jeho tvrzení. Ve prospěch žalobce hovoří laboratorní nález, který předložil, konečně ale i všechna vyjádření nevládních organizací, o nichž učinil správní orgán pouze závěr, že tato přejímají žalobcův příběh. Pokud by ovšem tyto nevládní organizace měly pochybnosti o pravdivosti žalobcova příběhu, zřejmě by podobná dobrozdání neučinily a správní orgán se nezabýval tím, z jakého důvodu nepovažuje žalobcův příběh o jeho uvěznění za pravdivý a možný, a proč nebere v úvahu důkazy, které jeho tvrzení podporují. Správní orgán ve svém rozhodnutí hodnotil skutečně pouze skutečnosti, které hovoří v neprospěch žalobce, ostatní však prakticky pominul. Tím dle přesvědčení soudu porušil ust. § 3 i žalobou namítané ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Ve prospěch žalobce jistě mluví i skutečnost, že se snažil původní rozhodnutí soudu zvrátit, svůj příběh žaluje i u mezinárodního soudu a natočil o něm v médiích interview a film, je tak, dle přesvědčení soudu, potřebné hodnotit i tyto skutečnosti a seriózně osvětlit, zda a nakolik je pravděpodobné, že by v případě, že tvrzení žalobce není pravdivé, k takovým krokům objektivně přistoupil. Soud je přitom přesvědčen, že žalobcova angažovanost jak jeho samotným pracovním zaměřením, tak konečně jeho aktivní pracovní účastí na popsanych volbách orgánu Jižní Osetie není zcela běžným azylovým příběhem a zcela jistě zasluhuje potřebu zvýšené pozornosti v citované úvaze. Správní orgán uvedl na str. 8 a 9 argumentaci v tom smyslu, že všechny nevládní organizace směřovaly pomoc vůči žalobci tak, že bylo předpokládáno, že se po dohodnuté lhůtě tříměsíčního pobytu navrátí do země původu, jeho další tvrzení považuje za účelové. Již ale řádně nezdůvodnil, proč tvrzení žalobce, že v mezidobí došlo ve vlasti k prezentaci jím natočených filmů a rozhovorů, což vyústilo v situaci, do které by pro něho bylo velmi obtížné, možná i nebezpečné se vracet, považuje za účelové tvrzení a na základě jakých právních kroků mohly případně nevládní

organizace v tomto období žalobci pomoci s prodloužením cit. pobytu bez jeho výjezdu do země původu. Soud naopak po projednání a přezkoumání věci dospěl k závěru, že z popisu situace žalobce po příjezdu do ČR za daných okolností byla jeho žádost o mezinárodní ochranu vcelku logickým úkonem, pokud se cítil zprávami o současné situaci v Gruzii po prezentaci filmů vážně ohrožen a je na správním orgánu přesvědčivě vyložit, proč s ohledem na všechny aspekty, v podkladech uváděné, jsou jeho obavy zcela liché. Soud je toho názoru, že v uvedeném kontextu nemůže přehlédnout, že Liga lidských práv umožnila žalobci přicestovat do České republiky na základě iniciativy Shelter City, která má poskytnout možnost krátkodobého útočiště obráncům lidských práv, kteří jsou v ohrožení, či pracujících pod trvalým tlakem, je tak potřebné vzít v úvahu, zda žalobce mohl této iniciativy zneužít, či mu taková ochrana skutečně náležela, neboť samotný fakt, že mu bylo takové pozvání a přicestování umožněno bez dalšího jistě hovoří toliko v prospěch jeho tvrzení. K soudem uvedeným skutečnostem pak soud nemůže jinak, než považovat za oprávněnou žalobní námitku o nenaplnění závěrů a principů rozhodnutí NSS ze dne 30. 9. 2008 čj. 5 Azs 66/2008, jak uvedena shora, ale i všech dalších, které žaloba namítala a které soud výše uvedl. Žalobce uvádí, že správní orgán pochybil, pokud jeho konzistentní a věrohodnou výpověď neposoudil na pozadí zpráv o zemi původu a nedospěl k závěru, že je pravděpodobné, že k události jeho uvěznění opravdu došlo dle jeho výpovědi a soud z tohoto pohledu musel dát žalobě za pravdu, neboť po přezkoumání věci dospěl k závěru, že správní orgán se dosud přesvědčivým způsobem udávanou nevěrohodností či účelovostí žalobcovy výpovědi s ohledem na všechny okolnosti případu nevypořádal. Pokud žalovaný přesvědčivě odůvodní, proč považuje tvrzení žalobce o jeho účelovém uvěznění v jím popisované osobní situaci za nevěrohodné, když podklady takové možnosti popisují, a nedospěje k závěru o naplnění podmínek pro udělení azylu žalobci dle ust. § 12 zákon o azylu, považuje soud za potřebné zabývat se velmi vážně i tvrzením žalobce o vážných obavách z případného návratu do Gruzie z pohledu žalobou namítaného ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, s tím, že i zde je potřebné vzít v úvahu nejen argumentaci, hovořící v neprospěch žalobcova tvrzení, ale řádně zhodnotit na základě aktuálních podkladů i okolnosti, které popisují obdobné problémy, které v zemi původu dosud existují a seriózně zhodnotit, zda je namítané ohrožení žalobce zcela nepravděpodobné.

Na základě uvedených skutečností je soud přesvědčen, že postup dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zvolil v daném případě oprávněně, uvedl, v čem spatřuje dosud nedostatky provedeného správního řízení a v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací věc k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšnému žalobci byly přiznány náklady jízdného autobusem z místa pobytu k jednání soudu a zpět, v celkové výši 300,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. května 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně